

Monologen Toelatingsproef Muziektheater/Musical MUDA Kunstsecundair

Monoloog 1: Omgeruild

(fluistert)

Ik ben omgeruild in het ziekenhuis,
maar mijn ouders weten het niet.

Nee.

Maar ik weet het zeker.

Dit is mijn leven niet.

Dit is het leven van heel iemand anders.

Ik lijk op niemand.

Ze zijn allemaal heel anders hier in huis.

Ze houden van cornflakes en roomijs.

Ik houd van mosterd en oude kaas, snap je.

Heel anders.

Maar je merkt het aan meer dingen.

Ze moeten allemaal heel snel huilen hier in huis
en ik huil nooit.

Ik ben heel goed in allerlei sporten,
maar hier thuis sport verder niemand.

Begrijp je?

Ik weet niet of ik het ze moet vertellen.

Ik denk dat ik ze verschrikkelijk veel verdriet zou doen.

Dus ik doe maar net of ik ook zo ben. Zoals zij.

Ik vang af en toe een bal expres net niet.

Ik eet heel veel cornflakes.

Als ik hoor dat ze allemaal zitten te huilen bij een film,
leg ik snel ook een hand over mijn ogen.

En dan hoop ik maar dat ze het niet merken.

Dan hoop ik dat maar.

Monoloog 2: Enigst kind

Wij hebben een nieuwe hond.

...

Ja, dat klinkt leuk, maar eigenlijk vind ik er helemaal niks aan.

Nee.

Ik ben enigst kind

en ik vind het heel moeilijk om aandacht te delen.

Ik ben dat gewoon niet gewend.

Voor volwassenen is een hond heel schattig.

Maar ik vind onze hond niet schattig. Nee.

Ze praten tegen haar alsof ze een baby is. Echt waar.

Dan wil ik iets vertellen en dan zeggen ze: 'Wacht even, ik moet de hond nog eten geven.'

Of ik vraag 'Zullen we iets leuks gaan doen?' en dan zeggen ze: 'eerst even de hond uitlaten.'

Of ik wil 's ochtends bij mijn ouders in bed kruipen, ligt de hond daar al.

Of ik wil vertellen hoe mijn toets ging, en dan roepen ze: 'Kijk eens hoe knap, ze kan al apporteren.'

Ik hoop dat ze heel snel haaruitval krijgt, of vlooien,

dat ze verschrikkelijk loops wordt, en gaat kwijlen.

Tessy, heet ze.

Tessy.

Monoloog 3: Nu echt

Ik ga weg.
Het is genoeg geweest.
Nu is het echt genoeg geweest.
De laatste keer zei ik:
Als het nog een keer gebeurt, is het klaar.
En nu is het klaar.
Het is op.
Er is een grens bereikt.
Dus ik ga.
En dat zeg ik niet zomaar.
Daar heb ik goed over nagedacht.
Dat weet jij ook.
Dit komt echt niet uit de lucht vallen.
Er zijn gewoon dingen waar we niet uitkomen.
Ik dacht altijd van wel.
Maar nu denk ik nee.
Tenzij jij...
Maar dat doe je niet.
Anders had je het allang gedaan.
Maar daar ben je nu te laat mee.
En natuurlijk heb ik ook dingen.
Dat weet ik.
Maar die staan niet in verhouding tot...

Maar daar hebben we het nu niet over.
Daar hebben we het vaak zat over gehad.
Dat heeft geen zin.
Dat heeft nu geen zin meer.
Nu sta ik op het punt om te gaan.
En je hoeft me niet te vragen om te blijven.
Ik heb mijn keus gemaakt.
Ik ga weg.
En dat is heel erg.
Maar ik ga toch.

...

Ja.
Ik ga toch.

...

Maar misschien wil je nog wat terugzeggen.
Dus daar wacht ik dan nog even op.
En dan denk ik dat ik daarna ga.